Аксана ЖДАНЮК

Аксана Жданюк нарадзілася ў 1990 годзе. Жыве ў вёсцы Шашкі Ганцавіцкага раёна. Закончыла Круговіцкую сярэднюю школу і паступіла на дзённае аддзяленне Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры і мастацтваў, атрымала спецыяльнасць «Бібліятэкар-бібліёграф. Менеджар». Працуе загадчыцай бібліятэкі аграгарадка Агарэвічы. Захапляецца беларускай паэзіяй. У газеце «Літаратура і мастацтва» друкуецца ўпершыню.

Лячу пад вянец…

Мы, напэўна, не пара з табою:
Мне здаецца, мы з рознага цеста.
Ты дарослы, станоўчы герой…
Ну, а я шалапутка і песта…
Колькі сварак у нас! Колькі слоў!
Колькі крыўды і колькі пакуты….
Ты слязінкі цалуеш ізноў,
І мой тварык нахабна раздзьмуты.
Ты харошы і добры хлапец,
Ты акрэсліў каханне мяжою…
Стрымгалоў я лячу пад вянец —
Мы цудоўная пара з табою…

Я не такая

Я не такая, як усе…
А можа, толькі мне здаецца?
І болем сэрца адзавецца:
Я не такая, як усе.
Сумую я за вас часцей,
Складаю вершы на арэлях…
Мяне і вы не разумелі:
Я не такая, як усе…
Адказ прыходзіць пакрысе
На дужа танныя насмешкі.
На шчоках дзвюх слязінак сцежкі:
Я не такая, як усе…

Рэчаіснасць

Жывем як быццам бы з запалам,
Імкнёмся, прагнем, дастаем…
І грошай, як заўсёды, мала,
І, як заўсёды, — сто праблем!
Шукаем шчасце за вугламі,
Ірвём кашулі, б'ём насы,
Завём камп'ютары сябрамі,
Чакаем светлай паласы.
Кахаем модных і багатых —
Жыццё сучаснае ідзе,
Ды толькі ў сэрцах вінаватых
Чамусьці сэнсу нестае…

Адзінота

Ты, адзінота, абміні,
Не лыпай сумнымі вачыма.
Не плач працяжна, не стагні,
Не грукай роспачна дзвярыма.
Прытулак ёсць аж цераз край
Для гора, бедаў, слёз, напасцяў,
З мяне хапіла… Дык бывай!
Я запрашаю ў сэрца шчасце.

РЕПОЗИТОРИЙ БГУКИ